

הפראייר איננו

"אתה פראייר כמו אבא שלך" אמרה לי מישהי לפני שנים (כשלא הסכמתי מן הסתם לקחת כסף לכסי על איזו עריכה, ובמקום זה העברתי אותו לקיבוץ) - כן. צריך פראייר ע"מ להכיר פראייר - אבא שלי, בהחלט ענה להגדרה.

לפני כארבע שנים ישבתי עם אבא ואמא, שסיפרה שאבא ועוד חבר אחר בקיבוץ, הם היחידים שעדיין מעבירים את כספי הביטוח הלאומי מאנגליה לקופת המשק. "נו באמת. כמה פראייר אפשר להיות?" שאלתי.

כמה שבועות לאחר מכן הם פתחו חשבון בנק והעבירו את הכסף לשם.

אבא אריק היה רב תחומי - ניגן בפסנתר, התעסק וצפה אינטנסיבית בספורט, אסף בולים, התעמק ביהדות ובמגוון עצום של תחומים, כתב וארגן אירועי תרבות, השתתף בהצגות שחלק ניכר מהן כתב בעצמו, למד (לפני כחצי שנה הוא השלים את תואר ה-M.A באוניברסיטת חיפה), הניח תפילין כל יום לפני שהתחיל את יום עבודתו ב-0600 במפעל עד 1530, כך חמישה ימים בשבוע, וכמובן הפעילות הציבורית, הכתיבה לעלון ועוד ועוד.

אבא שלי היה לוחם גדול בקרבות, שההפסד היה מובטח בהן - היו גם ניצחונות, בעיקר כשזה היה קשור באיזה חבר עם בעיה שצריך לפתור אותה.

אז הוא היה מגייס אנשים ובונה לובי, משחזר את עטו, כותב מדבר ונלחם, עד שהבעיה הייתה נפתרת. אבל במלחמות הגדולות שלו מול מה שהוא החשיב כ"ממסד" בכפר הנשיא הוא לרוב ניכשל, בעיקר משום שסירב בעקשנות להכיר בכך שהעבר איננו ולא יוכל לחזור. הקבוץ נגמר, השוויון עבר, והחברים לא תמיד חברים.

גם במקומות העבודה בהם עבד תמיד לחם בעד איזה שהוא צדק מוחלט ואוטופי. במקום העבודה האחרון שלו במפעל, נלחם נגד פיטורי פועלים מחצור, וכמובן נגד סגירת המחלקה שבה עבד עד לפני חמישה שבועות.

וכמו הקיבוץ והמפעל, כך גם מפלגת העבודה, שהוא היה נציגה הנאמן עלי אדמות. לא הפריעו לו הכישלונות. הקרב היה יותר חשוב מהתוצאה.

הוא נעלב מידי פעם כשאנשים הטיחו בו דברים, הוא התאכזב מחברים שחשב שיתמכו בו, אבל בפנים הוא לא נטר. כנראה שפראיירים כך מתים. מתוך אמונה שכל אלה שלא חושבים כמותם, בסוף יבינו, ויחזרו אל הדרך הנכונה ממנה סטו.

כאיש משפחה לקח לו זמן עד שנהייה אבא טוב. כל הפעילות הציבורית שלו הרחיקה אותו מהמשפחה. כשגדלנו, התקרבו הילדים אליו מאד, ובתור סבא הוא כבר היה הסבא האולטימטיבי - תמיד מצא זמן לנכדיו, וכמובן הפליא בסיפורים, שחלקם זכר מימי ילדותו בוויילס, וחלקם המציא - סיפורים על גמדים ומכשפות, פיות וחלילנים קסומים וכיוצא בזה.

בעוד מספר חודשים, כיוון שהבין שהוא הולך להיכשל גם בקרב על סגירת המחלקה בה עבד, הוא תכנן לשבת ולכתוב ספר ילדים, עם כל אותן מעשיות שסיפר לצאצאיו במשך השנים.

אבא - תחסר לי בשיחות השבועיות שלנו על מצב הקריקט באנגליה, על הקבוצה האיומה שאיבדנו - קרדיף סיטי, על פוליטיקה, הקיבוץ, דתיים וערבים, הבדיחות שגלגלנו בינינו והתפוצצנו מצחוק.

זה ניגמר לפני כחמישה שבועות אחרי יום עבודה רגיל, הוא עלה לחתונה בצפת, שם קיבל דום לב תוך כדי אכילה, נחנק, הונשם ע"י צוות מקומי והגיע עם נזק מוחי בלתי הפיך לביה"ח.

במשך חמישה שבועות קרסו המערכות בגופו זו אחר זו והוא לא חזר להכרה.

ביום שישי האחרון אחה"צ, ביקרה אותו אמא בפעם האחרונה - הוא התקשה בנשימה והחום היה גבוה. גם אמא כבר הבינה שאין טעם בחייו כך, ואולי הוא הרגיש שהיא משחררת אותו. ביום שבת בשעה 5 בבקר חלמה מרב שהוא קם, הוא צלע מעט וביקש ממנה להכין לו אוכל. ארוחת דגים היא הכינה, הוא אכל והלך. בסביבות 0600 בבוקר, בביה"ח ז"ו בצפת, הפראייר הלך לעולמו.

אבא - אמא אף פעם לא הייתה פראיירית, אני כבר מקבל עבודות בשחור ואומר לקרן: BLACK IS BEAUTIFULL מרב אחותי חיה בין מיליון פלסטינאים בעזה, שם אין מקום לפראיירים, מיכאל, יועץ פיננסי בבנק גרמני בניו ג'רסי - הוא בטח לא פראייר. רק אתה חיית ומתת כמו שהאמנת. ואיפה שהוא אני חושב שהעולם היה טוב יותר אם היו עוד כמה פראיירים כמוך. נוח בשלום על משכבך -